

Защо си заслужава разходката с влак?

Какво е за Вас пътуването и каква емоция Ви носи то? Убеден съм, че всеки има мнение и може да даде отговор на този въпрос. За едни се е превърнало в ежедневна рутина, движение от точка А до точка Б, за други то е начин на разтоварване и източник на духовно обогатяване, за трети то е просто начин на живот. А Вие от кои сте?

Вероятно много от вас са се питали как пътуването с влак може да окаже влияние върху вътрешния свят на човека. Това е въпрос, звучащ доста подобно и даващ отговор на един често задаван ми въпрос: Какво толкова ти харесва във влаковете? Ако си позволим леко да поиграем с психологията на човека, ще разберем как много от нещата, с които се сблъскваме в живота и оценяваме като трудности, всъщност имат и друга, светла страна. За да я видим обаче, е нужно да тръгнем с правилната нагласа и да гледаме по-позитивно на нещата. Всеки може да каже, че влаковете са стари, бавни или нещо друго, което да се изтъкне като основен негатив, изместващ фокуса от всичко останало. И ако приемем, че едно шестчасово пътуване не предлага всички „материални“ екстри, за които се сетим, то ще разберем, че предлага нещо много по-ценно. Точно влакът е мястото, където един спонтанен разговор с напълно непознат човек може да ти даде възможност да се сблъскаш с многообразието от личности, да чуеш истории, за които надали би подозирал, или пък спонтанно да осъществиш знаково запознанство. Именно това е ценното - цялата спонтанност на случайната среща. Не е редно да не споменем, че влакът освен духовно, разширява кръгозора ни и в буквален смисъл. Гледките, които една след друга се менят, коя от коя по-красиви, и до които по друг начин не бихме се докоснали, сякаш ни казват „Да, това е България!“ и ни карат да се чувстваме по един особен начин и да осъзнаем каква красива страна имаме. Живописните пейзажи могат да ни бъдат и източник на вдъхновение (както на мен ми действа Искърското дефиле в момента, докато пътувам и пиша).

Сигурен съм, че и Вие, четейки в момента, се сещате за примери и случки от незабравими пътувания с БДЖ. За една такава история ще Ви разкажа и аз малко по-надолу. Не ме разбирайте погрешно, но като редовен пътник на родните железници имам десетки подобни на гореизброените примери, за които и до днес се сещам. В това се крие причината всеки път, когато си помисля за нова екскурзия, първото нещо, което

правя, след като съм избрал своята дестинация, е да проверя възможностите за нейното достигане с влак. Съзнателно или не, в значителна част от случаите избраните от мен точки гарантират в уравнението да се включи и константата влак. На много места съм бил с автобус и местата и хората са оставяли трайни спомени от тези пътувания, но тренът има свое незаменимо място в сърцето ми.

Датата е 9 март, 2019-та година. По традиция пролетта вече чукаше на вратите, времето започваше да става топло и приятно, а какво повече от това му трябва на вечния екскурзиант, за да се върне отново към любимото си хоби? Тъй като от много време исках да посетя най-югозападната част на България и по-конкретно комплексът на баба Ванга при Рупите, първото нещо, което направих, беше справка: дали е удобно за достигане с железопътен транспорт. Не особено учуден и в същото време щастлив установих, че стигането с влак до там е лесно и удобно, защото спирката е недалеч от комплекса. В интерес на истината, тръгнах от родния ми град Враца изключително рано и се прибрах обратно същия ден с последния възможен влак, но за преживяване като това определено си струваше. С неголямо усилие успях да намеря и приятна компания в лицето на мой добър приятел и по този начин заедно изживяхме несравнимата емоция от опознаването на България по релси. И за двама ни беше особено вълнуващо, тъй като крайната цел го предполагаше. За пръв път щяхме да прекосим Югозападна България с влак.

Решението бе взето и една седмица по-късно, на 16-ти март в 4:20 часа сутринта с влак №20131 от гарата в града под Околчица започна нашето 7-часово пътуване до Рупите - място, на което си заслужава всеки да отиде.

По стара традиция пред „портите на Северозапада“ - Мездра, трябваше да се прехвърлим на друг влак, с който да продължим към София (пътнически влак №20202). За наша приятна изненада, тази сутрин влакът се обслужваше от небезизвестните електрически „Сименс“-и, славещи се с чистота, модерна визия и комфорт.

Два часа по-късно след смяната на влаковете в гара София точно в 7:30 часа с бърз влак №5621 потеглихме от Централна гара директно към целта на нашата

екскурзия - Петричко (по случайност мотрисата беше същата, с която дойдохме от Мездра).

За нас следващите четири часа бяха особено интересни. Случайно се срещнахме и запознахме, макар за кратко, с интересни хора, а пленителните гледки на снежните била на околните планини и завладяващото Кресненско дефиле ни оставиха без дъх. За съжаление, по стечение на обстоятелствата няхаме възможността да заснемем Дефилето в пълния му блясък, но за сметка на това то трайно се запечата в съзнанието ни.

И така, около половин час преди обяд вече бяхме пристигнали на спирка Рупите, намираща се недалеч от гара Генерал Тодоров. Разполагахме с три часа, в които имаме възможността да разгледаме забележителностите в района. За него се говори, че има

особен енергиен заряд поради факта, че тук се намира вече угасналият вулкан Кожух. Именно това е причината мястото освен като център на поклоннически и познавателен туризъм да има и сериозни заложи за развитие на балнеоложки тип туризъм благодарение на минералните извори, от които целогодишно тече гореща вода (неподходяща за пиене). Изворите са в непосредствена близост до мемориалния комплекс и до тях се стига по утъпкания черен път от спирката до комплекса за не повече от 10-15 минути пеша. Самата Ванга е свързвала своите уникални способности със спецификите на мястото, произхождащи от вече угасналия завинаги вулкан. Тук целогодишно цари пълно спокойствие, което го прави идеална дестинация за всеки, търсещ как да избяга за кратко от шумния и забързан живот. Точно на такова място човек може да се отпусне, да забрави за проблемите и да остане насаме със себе си. В комплекса са запазени в автентичен вид къщата и гробът на баба Ванга, а освен тях посетителите могат да видят църквата „Св. Петка“, просторен парк с места за отдих, зоокът и езерца, подхранвани с минерална вода - голяма атракция за малки и големи. Векове преди създаването на българската държава ни връщат останките от античния град Хераклея Синтика, разположени също в близост до железопътната спирка.

За три часа успяхме да разгледаме всичко в района, потопихме се в невероятната атмосфера и изобщо не ни се тръгваше. След като хапнахме, тъй като имаме достатъчно време, решихме да повървим пеша до гара Генерал Тодоров, откъдето малко след 14:30 хванахме обратния влак за София (по част от трасето си пътнически – 50242, а от Благоевград бърз – 5622). Доволни от видяното, нямахме търпение да покажем един на друг какви снимки сме направили и да ги разпратим на приятели.

Улисани в приказки и коментари, бяхме посрещнати от огнен залез, а четирите часа път до София неусетно бяха минали. Тъй като имахме време до връзката ни с бързия влак за Силистра (№9647), си направихме кратка разходка в столицата и така, в 22:15 часа, 20 минути след последното ни прекачване за деня на гара Мездра (за наше учудване, отново „Сименс“) се прибрахме обратно във Враца, 18 часа след потеглянето ни.

След ден като този човек не просто може да си каже, че всяка минута си е заслужавала - той спокойно може да обясни какво харесва във влаковете на всеки, който пита неразбиращо. Много е просто! Пътуването е такова, каквото си го направиш. А с интересен маршрут и забележителности като цел, комбинирани с подходящата компания, с която да се отдадете докрай на момента, преживяването няма как да не е страхотно. Не се чудете, не се страхувайте - пътувайте! Правете го винаги когато можете и използвайте всяка една възможност, която Ви е предоставена! Хората са казали, че човекът е човек, когато е на път. Аз пък бих казал, че не пътуването, а постоянното стоене на едно място е пилеене на време.

автор: Добрил Иванов Тошев